AZI, SĂRBĂTORIREA A 25 DE ANI DE EXISTENȚĂ A CLUBULUI STEAUA

UN BOGAT BILANȚ DE SUCCESE ÎN SLUJBA SPORTULUI ROMÂNESC

REALIZĂRI CU CARE NE MÎNDRIM

Cu 25 de ani în urmă, la 7 iunie 1947, a fost constituită, ca o consecință a măsurilor inițiate de Partidul Comunist Român pentru dezvoltarea pe noi baze a mișcării de educație fizică și sport din țara noastră, prima asociație sportivă a armatei. Scopul ei declarat era acela de a oferi cadrul și condițiile necesare pentru ca tinerii cu talent și cu perspective de ascensiune în acest domeniu, veniți în armată, paralel cu instruirea lor militară, să-și continue și, mai mult chiar, să-și perfecționeze pregătirea sportivă.

Învingînd o serie de deficiențe, aproape inerente oricărui început de drum, prin eforturile duse uneori pînă la sacrificiu și prin munca plină de pasiune a cîtorva oameni inimoși (din rîndul cărora ne facem o datorie de onoare de a reaminti pe regretatul general maior Dumitru Petrescu — președinte de onoare — și pe generalul maior Oreste Alexandrescu — primul președinte activ), noua grupare sportivă a devenit destul de repede cunoscută și apreciată pentru rezultatele ei.

Avînd, în primul an de existență, numai cîteva secții (de fotbal, volei, scrimă, tenis și box) și doar un singur campion național (pe tenismanul Gheorghe Viziru), A.S. Armata a luat, treptat, o mare extindere, în concordanță cu sprijinul tot mai substanțial pe care l-a primit din partea conducerii Ministerului Forțelor Armate și a forului sportiv național. Devenită din anul 1949 club — care a purtat, succesiv, denumirile de C.S.C.A., C.C.A. și, în ultima vreme, Steaua — gruparea militară s-a impus ca una din unitățile de elită ale sportului românesc, contribuind, în mare măsură, la afirmarea și creșterea prestigiului său în lume.

Bilanțul pe care îl întocmim acum, la aniversarea celor 25 de ani de existență a clubului, este din acest punct de vedere cît se poate de edificator. El ne oferă imaginea de sinteză a marilor succese și performanțe obținute în sfertul de veac încheiat, exprimă cu pregnanță forța la care a ajuns clubul nostru militar, atît pe plan național, cît și internațional.

Steaua are astăzi 19 secții pe ramură de sport, cu un efectiv de 1 700 de sportivi legitimați. Sub culorile sale activează — ca o dovadă a înaltului stadiu valoric atins — 11 antrenori emeriți, 64 de maeștri emeriți ai sportului și 425 de maeștri ai sportului.

În cartea de onoare a clubului sînt înscrișI 23 de medaliați la Jocurile Olimpice, 111 medaliați la campionatele mondiale și 130 la campionatele europene, toți cei ce au cîștigat titluri și trofee în diferite competiții europene, la Jocurile Balcanice, cu prilejul spartachiadelor armatelor țărilor socialiste, al altor întreceri poli sau bilaterale. De asemenea, în palmaresul sportivilor stelișt figurează aproape 2 000 de titluri de campioni naționali și un număr chiar mai mare de recorduri republicane.

Clubul nostru și întreaga mișcare sportivă din țară s-a mîndrit cu asemenea performeri ca atleții Iolanda și Ion Șoeter, trăgătorul Iosif Sîrbu, luptătorul Dumitru Pîrvulescu, tenismenii Gh. și Marin Viziru, boxerii Dobrescu, Negrea, Fiat și Țiță, rugbyștii Penciu, Ciobănel, Chiriac și Gheondea, baschetbaliștii Novacek, Folbert, Nedef, E. Niculescu și Nosievici, handbaliștii Kunst-Ghermănescu, Sidea și Oțelea, canotorii Nicoară, Ivanov și Igorov, hocheiștii Czaka și Varga, călăreții Langa și Timu, fotbaliștii frații Zavoda, Bone, Voinescu și Constantin, voleibaliștii Roman și Șuselescu, dintre care o parte — cei cu deosebite calități pedagogice — au rămas la noi să lucreze ca antrenori și tehnicieni, împărtășind din priceperea și experiența lor noilor generații de sportivi. Dar, în cartea de aur a clubului vor rămîne înscrise și numele — rostite acum cu simpatie și prețuire pe multe meridiane ale globului — ale unor actuali străluciți campioni și recordmani ca Ilie Năstase, Viorica Viscopoleanu, Carol Corbu, Gh. Berceanu, Alec Năstac, Gh. Gruia, Cristian Gațu, Olga Szabo, Ana Pascu, Ileana Ghiulay, Marian Slavic și mulți alții, figuri proeminente ale sportului mondial.

Alături de toți acești foști sau actuali mari performeri — prețuiți și onorați pentru meritele lor cu înalte distincții ale Republicii Socialiste România — s-au format și continuă să se formeze viitorii purtători ai tradițiilor clubului, proveniți în proporție tot mai consistentă din propria pepinieră, față de care se manifestă în ultimii ani o preocupare mult sporită.

În cadrul clubului nostru, atenția și grija factorilor responsabili — conducători, antrenori — se îndreaptă însă nu numai spre formarea unor sportivi de certă performanță, ci și — în paralel — spre educarea multilaterală a acestora, pentru a-i pregăti — cultivîndu-le înalte calități morale — ca cetățeni conștienți de menirea și responsabilitatea lor socială, capabili să-și consacre întreaga capacitate apărării și înfloririi patriei dragi.

Reflectînd la drumul parcurs, apreciem că bilanțul cu care clubul Steaua se prezintă la jubileul de azi putea fi și mai bogat, contribuția sa la lărgirea bazei de masă a sportului de performanță și mai consistentă, rezultatele cu certă valoare și rezonanță internațională și mai numeroase. Trecerea în revistă a activității depuse ne oferă posibilitatea să apreciem cu luciditate nu numai succesele dobîndite, ci și deficiențele, neajunsurile de tot felul care au împiedicat o eficiență mai mare a muncii noastre.

Conștienți de realitatea lor, de existența unor rezerve insuficient folosite pînă acum, ne dăm seama că va trebui să ne mobilizăm și mai bine, să depunem eforturi și mai intense în viitor pentru a răspunde cu maximă eficiență condițiilor care ni se creează, cerințelor și sarcinilor de o deosebită importanță pe care partidul nostru le-a pus în fața tuturor lucrătorilor din domeniul educației fizice și sportului.

Unul din obiectivele imediate care se află în fața sportului românesc, deci și a clubului nostru, este — după cum se știe — participarea la Jocurile Olimpice de la München. Pînă la ora actuală, Steaua este reprezentată în loturile olimpice de peste 80 de sportivi. Marea majoritate dintre ei vor fi prezenți și la startul întrecerilor olimpice unde, sîntem convinși, își vor face datoria, în spiritul bunelor tradiții existente în acest sens la clubul Steaua, contribuind — prin comportarea și rezultatele lor — la creșterea gloriei sportive a patriei noastre socialiste.

Col. MAXIMILIAM PANDELE
președintele clubului sportiv al Armatei „Steaua"

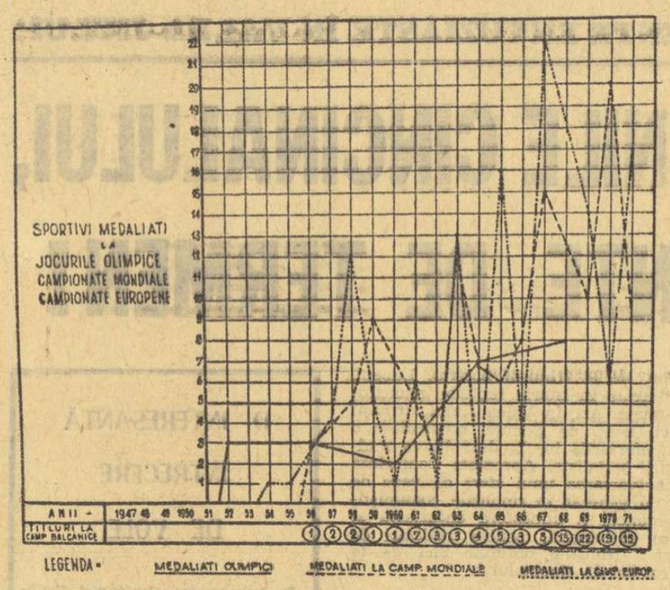

Un grafic sugestiv al remarcabilelor succese pe care sportivii clubului Steaua le-au obținut — de-a lungul acestui sfert de veac — în marile competiții internaționale: Jocurile Olimpice, campionatele mondiale, europene și balcanice.

BAZĂ MATERIALĂ ÎN CONTINUĂ DEZVOLTARE, PROPICE UNEI INSTRUIRI DE CALITATE

● În perspectivă apropiată, un stadion de fotbal cu 25 000 de locuri

În paralel cu progresul general al clubului s-a dezvoltat continuu în acești 25 de ani de activitate și baza lui materială.

La începuturile existenței sale, în 1947, „zestrea" de care dispunea clubul era destul de săracă, pentru a nu spune că lipsea aproape total. Din acest motiv, al absenței unei baze proprii, procesul de pregătire a sportivilor întîmpina evidente dificultăți. Antrenamentele echipei de fotbal s-au desfășurat un timp pe stadionul Republicii, precum și pe un teren din Cioplani. Pentru instruirea membrilor altor secții ale clubului se folosea sala din strada Uranus.

Începînd din anul 1952, pregătirile sportivilor militari au fost transferate la noua bază din bulevardul Ilie Pintilie, unde se amenajaseră terenuri de fotbal, baschet, volei și tenis, precum și o pistă de atletism.

După anul 1960, cînd această bază a fost desființată, pentru a se construi blocuri de locuințe, s-a trecut la amenajarea complexului sportiv de la Ghencea. Întins pe o suprafață de 25 ha, acesta a fost conceput ca principală bază a clubului, prin amenajările ce s-au făcut aici (între care două terenuri de fotbal, unul de rugby, altul de handbal și 8 terenuri de tenis), dar mai ales prin cele ce urmează a se efectua. În acest vast complex se vor amenaja și da în folosință, pe etape, numeroase alte terenuri destinate antrenamentelor și jocurilor oficiale. **Obiectivul nr. 1 îl constituie stadionul de fotbal, cu o capacitate de 25 000 locuri, ale cărui lucrări au fost începute și urmează a se încheia la sfîrșitul anului 1973.** Tot aici vor mai fi create (treptat) numeroase alte terenuri de fotbal (cu gazon), de handbal (cu tribune pentru 2 500 spectatori), de tenis, o clădire cu două corpuri, care va cuprinde o sală de forță, un bazin, vestiare, grup sanitar, club, cantină.

În afară complexului de la Ghencea, clubul Steaua mai dispune și de alte baze sportive realizate cu ajutorul tot mai substanțial primit din partea conducerii Ministerului Forțelor Armate și a Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport.

La sediul actual al clubului, din Calea Plevnei, există o sală pentru jocuri, precum și alte săli pentru tenis, lupte, haltere, box, scrimă, un cămin pentru sportivi și o cantină.

Dintre celelalte obiective sînt de menționat poligonul de tir de la Domnești, centrul nautic de la Snagov, complexul de la Predeal, precum și centrul de la Tulcea, unde se face selecția și instruirea tinerilor din Deltă pentru secția de caiac-canoe a clubului.

Așadar, se poate spune că Steaua are asigurată (atît prin amenajările existente, cît și prin cele din perspectiva apropiată) baza materială necesară pentru mersul său viguros înainte.

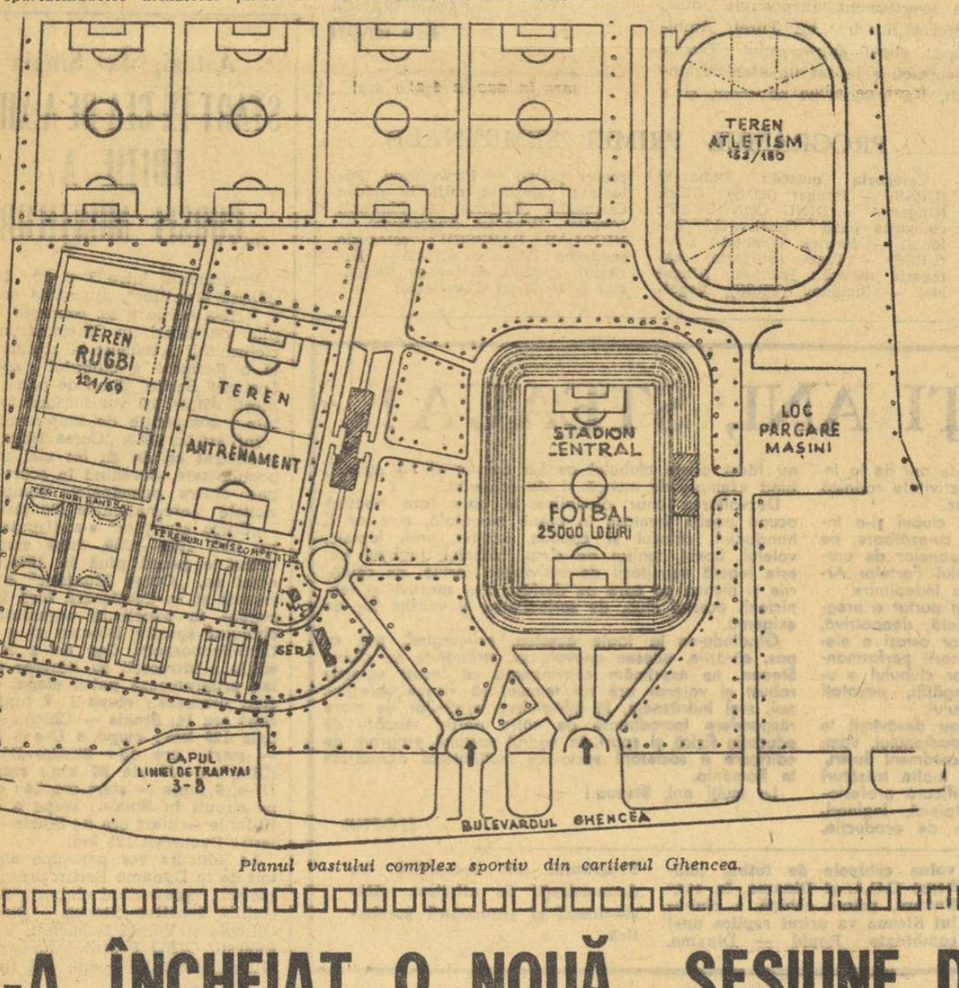

Planul vastului complex sportiv din cartierul Ghencea.

PREZENȚE DE PRESTIGIU LA JOCURILE OLIMPICE

Sportul românesc, deși a fost prezent și la Jocurile Olimpice antebelice, n-a început să se impună decît odată cu edițiile postbelice, cînd, datorită condițiilor create de către partid, a putut trimite la startul întrecerilor un număr sporit de concurenți și cu o pregătire corespunzătoare pentru o competiție de asemenea valoare.

La succesele obținute cu acest prilej și-au adus contribuția și sportivii clubului Steaua. Este demn de subliniat în această privință faptul că, deși nu ființa decît de cinci ani, clubul militar a dat lotului olimpic pentru J. O. de la Helsinki 1952 un număr apreciabil de sportivi. Printre ei s-au aflat **Mircea Dobrescu, Gheorghe Fiat, Vasile Țiță** (box), **Andrei Vilcea, Vasile Chelaru** (scrimă), **Iosif Sîrbu** (tir), **Ion Voinescu Vasile Zavoda, Tiberiu Bone, Alexandru Apolzan** (fotbal), **Ion Ioniță** (ciclism).

Dintre aceștia, unii au reușit, datorită excelentei comportări, să urce pe treptele podiumului, înscriindu-și numele pe lista deschizătorilor de drum spre viitoarele succese olimpice ale sportului nostru. Este vorba, în primul rînd, de trăgătorul **Iosif Sîrbu**, care a cîștigat medalia de aur, cucerind primul titlu de acest gen din istoria sportului românesc. De asemenea, boxerii **Vasile Țiță** și **Gheorghe Fiat** au reușit să cîștige medalii de argint și bronz. O frumoasă comportare au mai avut atletul **Ioan Șoter** și cicliștul **Ion Ioniță**, clasați pe locul VI în proba de săritură în înălțime și, respectiv, 1 000 m cu start de pe loc.

După patru ani, în îndepărtata Australie, sportivii militarii se află din nou prezenți în rîndurile delegației române. Din nou, boxerii sînt la înălțime. **Mircea Dobrescu** și **Gheorghe Negrea** ajung în finale și cuceresc medalii de argint. Tot atunci, **Olga Orban-Szabo**, debutantă în marile concursuri, furnizează marea surpriză a probei de floretă, calificîndu-se în finală și obținînd și ea medalia de argint. Remarcabilă a fost și comportarea lui **Dumitru Pîrvulescu**, **Iosif Sîrbu** și **Iolanda Balaș**, care, clasîndu-se între primii șase, au adus puncte prețioase delegației sportive românești.

Roma — 1960. Pe stadionul „Centomilla", **Iolanda Balaș** domină proba de înălțime femei, captivînd asistența cu săritura ei de 1,85 m. O frumoasă comportare au mai avut la această ediție floretista **Olga Szabo** (locul 5), poliștii **Nicolae Firoiu, Alexandru Szabo, Mircea Ștefănescu** (echipa din care făceau parte clasîndu-se pe locul 5), călărești **Gheorghe Langa** și **Virgil Bărbuceanu** (locul 6).

Dacă la Helsinki, și apoi la Melbourne, boxul a fost în frunte, în 1964, la Tokio, este rîndul caiacului și canoei să se impună. La această ediție, numărul sportivilor militari este destul de mare: 36. Dintre aceștia, 32 reușesc să se claseze în primele 6 locuri. Din cele 12 medalii cîștigate de lotul român, 5 au fost cucerite de sportivii de la clubul Steaua. **Iolanda Balaș** reeditează succesul de la Roma, iar **Andrei Igorov** (canoe 1 500 m), **Cornelia Sideri** (caiac 2 500 m), **Simion Cuciuc** (caiac — 4-1000) și **Dumitru Pîrvulescu** (la lupte greco-romane) reușesc să se urce pe podium, primul pe a doua treaptă, iar ceilalți pe cea de-a treia treaptă.

Dar, dintre toate edițiile la care au participat sportivii militari, cea mai fructuoasă s-a arătat a fi cea din 1968, de la Ciudad de Mexico. Cei 28 de sportivi ai clubului Steaua au reușit să acumuleze un număr de 42,25 p din totalul celor 100,5 p ale întregii delegații. Ei au avut doi medaliați cu aur (atletism și scrimă), doi medaliați cu argint (lupte și caiac-canoe) și patru cu bronz (scrimă și lupte).

Dintre rezultate, merită menționată performanța **Vioricăi Viscopoleanu** care, cîștigînd titlul olimpic, a realizat, totodată, un record mondial, cu o săritură de 6,62 m.

În acest an, al aniversării unui sfert de veac de existență a clubului lor, sportivii militari se pregătesc să ducă mai departe și la un nivel superior tradiția înaintașilor lor la Jocurile Olimpice.

În prezent, sînt incluși în loturile olimpice 32 de sportivi ai clubului Steaua.

Desigur că dorința tuturor este de a fi prezenți la startul ediției jubiliare a Jocurilor Olimpice de la München pentru a-și putea dovedi valoarea în compania celor mai valoroși sportivi ai lumii.

Drumul pînă acolo, iar apoi cel care duce spre medalii, este un drum dificil, care cere multă muncă, dăruire, perseverență și autodepășire. Un drum pe cît de greu, pe atît de frumos. Sportivii de la Steaua sînt decișI să continue tradiția bunelor comportări la J.O. pentru a cinsti astfel aniversarea clubului lor și a ridica prestigiul sportiv al patriei noastre dragi.

Octavian VINTILĂ

IN GALERIA MARILOR PERFORMERI AI LUMII

ILIE NĂSTASE

Numele lui Ilie Năstase este cunoscut astăzi pe toate meridianele pămîntului, iar pe meleagurile românești el este cel mai popular sportiv. Desemnat trei ani consecutiv (1969—1970—1971) drept cel mai bun sportiv al nostru, Ilie Năstase se bucură de aprecierile elogioase ale tuturor celor care i-au urmărit evoluția în numeroasele sale peripluri de la New Delhi la Sao Paulo, de la New York la București, Londra, Moscova, Paris, Teheran, Stockholm, Madrid sau Roma.

Strălucit ambasador al sportului din România Socialistă, super-campionul nostru este un produs autentic al clubului Steaua (antrenor — Constantin Chivaru) avînd gradul de locotenent major. Maestru emerit al sportului, Ilie Năstase se află azi, în pragul împlinirii a 26 de ani (la 19 iulie), în plenitudinea posibilităților de a ajunge definitiv în vîrful piramidei celor mai buni tenismeni ai lumii.

Pentru meritele sale deosebite în activitatea sportivă, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, i-a înmînat în acea zi de neuitat, 20 decembrie 1971, înalta distincție a „Ordinului Muncii" clasa I.

Cu marile sale calități morale și de voință, cu nefntrecuta-i iscusință pe plan sportiv, Ilie Năstase reprezintă tipul caracteristic de sportiv crescut și pregătit în condițiile pe care numai o țară socialistă ca România le poate asigura. Lui Ilie Năstase îi este deschisă poarta deplinei consacrări în elita mondială a sportului alb.

GHEORGHE GRUIA

Maestrul emerit al sportului GHEORGHE GRUIA este astăzi unul dintre cei mai buni handbaliști din lume, forța și precizia șutului său conferindu-i o celebritate unanim recunoscută azi de toți specialiștii. Prezența lui în teren aduce — astfel — un plus de eficacitate formației Steaua sau echipei reprezentative, provocînd panică în rîndurile apărărilor adverse.

Născut la București, la 2 octombrie 1940, maestrul emerit Gheorghe Gruia și-a încheiat cu succes studiile la I.E.F.S., devenind profesor de educație fizică. El este căsătorit și tatăl unei fetițe, Andreea, în vîrstă de 7 ani.

Ofițer de carieră, Gheorghe Gruia, și-a început activitatea sportivă încă de pe băncile școlii militare, practicînd cu succes atletismul (performanțe meritorii la săritura în înălțime, triplusalt și aruncarea greutății) și voleiul. În cele din urmă, a optat pentru volei, ajungînd la clubul Steaua (pe atunci C.C.A.) în prima echipă. În toamna anului 1961 a trecut la handbal, a debutat în decembrie același an în prima formație a clubului și apoi în 1963 a îmbrăcat pentru prima oară tricoul echipei reprezentative. De atunci el a fost selecționat de 184 ori în echipa României, contribuind la cîștigarea titlului de campioană mondială de două ori (1964 — Praga și 1970 — Paris) și o dată a medaliilor de bronz (Västeras — 1967). În sezonul 1967/1968 a făcut parte din echipa clubului Steaua care a cîștigat „Cupa Campionilor Europeni", iar în sezonul 1970 /1971 a disputat cu echipa sa finala acestei mari întreceri europene la handbal masculin.

CAROL CORBU

S-a născut la 8 februarie 1945. Este profesor de matematică și face parte din clubul Steaua. A fost descoperit la Pitești de profesorul Ion Vorovenci. Campion al țării la triplusalt în 1969, 1970 și 1971. Locul IV la C.E. de la Atena (1969) cu 16,56 m și locul III la C.E. de la Helsinki (1971) cu 16,87 m. Medaliat cu „bronz" la „europenele" de sală din 1969 și „argint" la cele din 1971 și 1972. Cu performanța de 17,12 m deține recordul României și unul din cele mai bune rezultate mondiale la triplusalt.

Era în 1964, la Pitești, cînd Carol Corbu — înalt de 1,90 m, dar extrem de firav — reușea la primul concurs de triplusalt din viața sa 13,09 m. Un an mai tîrziu devenea campion de juniori al țării (14,75 m) și reușea 6,69 m la lungime, 1,79 m la înălțime și 15,2 pe 110 mg. Specialiștii se aflau în fața unui tînăr atlet deosebit de talentat și cu o statură ieșită din comun.

Trecerea la clubul Steaua (în 1967) și cunoștința cu antrenorul Elias Baruch au însemnat pasul decisiv în cariera recordmanului național. Antrenorul Baruch a știut să vadă, la noul său elev, marile calități ale viitorului performer. Ambițios peste măsură, decis să urce cît mai repede toate treptele măiestriei, Carol Corbu a ajuns în scurt timp unul dintre cei mai buni performeri ai lumii și un candidat cert la medaliile ce se vor decerna probei de triplusalt la J.O. de la München. De altfel, numeroși specialiști de peste hotare, urmărindu-l pe valorosul nostru atlet în mai multe confruntări de amploare, i-au întrezărit chiar posibilități de asaltare a recordului mondial, prognosticînd pentru Corbu rezultate în jurul a 17,50 m. Și sîntem convinși că în acest an „cangurul" nr. 1 al României nu îi va dezminți...

S-A ÎNCHEIAT O NOUĂ „SESIUNE DE EXAMENE" PENTRU LOTUL OLIMPIC DE SCRIMĂ

● Ce au arătat campionatele republicane și turneele de la Paris, Bologna și Tallin ● Floretiștii au nevoie de un program foarte echilibrat ● Trăgătoarele își mențin prestigiul ● Cifre și realități la sabie

Scrimerii din lotul olimpic al țării noastre au încheiat, duminică, o nouă „sesiune de examene", alcătuită din ciclul de campionate republicane ale seniorilor (eșalonate pe parcursul ultimelor trei săptămîni), ca și din turneele internaționale disputate sîmbătă și duminică: la Paris — „Trofeul Jeanty" (floretă feminin), la Bologna — „Cupa Giovanini" (floretă masculin), iar la Tallin — o întrecere deschisă spadasinilor. Este, poate, cazul să menționăm că sabrerii aveau și ei o confruntare internațională în program (la sfîrșitul acestei săptămîni) cu prima reprezentativă a Bulgariei care, în ultimii ani, se menține în zona locurilor 5—6 în ierarhia mondială. Cum parteneri au anunțat că sabrerii lor fruntași nu sînt disponibili în această perioadă, meciul România — Bulgaria urmează să se dispute la o altă dată, în orice caz după Jocurile Olimpice.

Să întreprindem, acum, o trecere în revistă a constatărilor pe care ni le-au prilejuit campionatele noastre și recentele turnee de peste hotare.

GRIJĂ DEOSEBITĂ PENTRU MENȚINEREA FORMEI FLORETIȘTILOR !

Seria întrecerilor pentru titlurile de campioni ai țării la cele patru arme a fost deschisă de floretiști, care au avut în **Mihai Țiu** un cîștigător scontat și merituos. **El a dovedit, prin comportarea avută de-a lungul întregii competiții, că este cel mai bun floretist al țării** la ora actuală. **Tănase Mureșanu** și **Iuliu Falb** au evoluat, de asemenea, la un bun nivel valoric. Sub posibilități s-a comportat **Ștefan Haukler** care, de altfel, nici n-a mai reușit să se claseze în finală. Deși, în aceste rînduri ne-am propus să ne ocupăm de componenții loturilor olimpice, nu putem trece cu vederea comportarea revelatorie a tînărului trăgător din Satu Mare, **Adalbert Kuki**, care se anunță un cadru de nădejde... dar pentru Olimpiada din 1976. Oricum, **a fost reconfortantă prezența sa în eșalonul fruntaș, unde necesitatea remanierilor se face din ce în ce mai puternic simțită.**

La sfîrșitul săptămînii care s-a încheiat, primii noștri floretiști au concurat la Bologna, în tradiționalul „Trofeu Giovanini", dar au avut o prezență efemeră pe planșele de la palatul Antonioni. Nucleul de bază al reprezentativei noastre (**Țiu, Mureșanu, Haukler și Falb**) n-a rezistat decît două tururi și numai coechipierul lor de dată mai recentă, **Aurel Ștefan**, a reușit să ajungă pînă în sferturile de finală.

Deși trăgători cu un bogat arsenal tehnic și tactic, cu o amplă experiență de concurs, majoritatea floretiștilor noștri din lotul olimpic suferă, acum, handicapul vîrstei și — nu numai atît — au și o stare de sănătate deficitară. Desigur, forul de specialitate a cunoscut această situație și a căutat să formeze cadre de schimb, dar, așa cum se întîmplă și în alte țări (cu un efectiv mult mai larg de scrimeri), **posibilii succesori ai fruntașilor nu s-au ridicat la înălțimea acestora** prelungind, astfel, o nedorită stare de tranziție.

Problema principală a momentului de față este aceea de a înlesni **procesul de refacere a acestui lot, ameliorarea stării de sănătate a unora dintre componenții săi și asigurarea prin mijloacele cele mai adecvate a unui înalt potențial de luptă pentru perioada turneului olimpic.**

LOTUL FLORETIȘTILOR NU RIDICĂ PREA MULTE PROBLEME

În decursul campionatului, de la startul căruia au lipsit două din componentele lotului olimpic: **Ileana Gyulai** (motivat) și **Ecaterina Stahl** (care n-a obținut calificarea în faza anterioară), s-a putut remarca o stare de oboseală (desigur și fizică, dar înclinăm să credem, mai mult psihică).

Am avut ca termen de comparație, în această privință, comportarea unei trăgătoare cu o mai îndelungată activitate pe planșă, **Manuela Chira**, ca și a unei reprezentante a „noului val", **Viorica Draga**. Ambele au arătat o dispoziție de concurs superioară, o combativitate care le-a pus în dificultate pe floretistele lotului. Este adevărat că, în finală, **Ana Pascu** a revenit la nivelul său obișnuit și astfel a cucerit titlul de campioană cu o frumoasă serie de cinci victorii. **Maria Vicol** (locul III) și **Olga Szabo** (locul IV) și-au apărat și ele prestigiul.

Plecînd, peste cîteva zile, la Paris pentru a participa la turneul pentru „Trofeul Jeanty", în al cărui palmares și-au înscris, nu o dată, numele, **Ileana Gyulai** împreună cu **Olga Szabo** și **Ana Pascu**, au demonstrat că au resurse pentru a juca un rol de seamă în întrecerea celor mai bune floretiste ale lumii. Victoria Ilenei Gyulai, ca și locurile III și IV dobîndite de celelalte două trăgătoare ne dau speranțe și pentru München. Desigur, absența sportivelor sovietice, maghiare și poloneze în întrecerea de la Paris trebuie să circumscrie optimismul nostru, în limite moderate.

FORȚÎND PORȚILE MARII CONSACRĂRI

Am urmărit cu deosebit interes evoluția spadasinilor noștri care se află — indiscutabil — în plină evoluție, forțînd cu temeritate — și, foarte adesea, cu succes — porțile marii consacrări pe plan internațional. Întrecerea lor din cadrul campionatului ne-a arătat că toți se află pe drumul maturizării, că au un bagaj sporit de cunoștințe tehnice și tactice. **Al. Istrate**, după un început modest, și-a mobilizat cu succes resursele, devenind campion al țării, secundat de **N. Iorgu**, aflat și el în progres. Mai inegal au tras **C. Duțu** și **C. Bărăgan**, din partea cărora ne așteptam la o comportare consecventă. În sfîrșit, am regretat lipsa de formă a lui A. Pongrat (justificată, în parte, de încheierea ultimului său an de facultate).

La o săptămînă după campionat, toți componenții lotului olimpic au evoluat la Tallin într-un turneu care a angajat mulți spadasini sovietici — îndeosebi din noua generație — și cîțiva finlandezi.

În această companie, cei cinci spadasini români au avut un singur reprezentant în finală, pe **C. Bărăgan** (locul IV), care își consolidează, astfel, poziția dobîndită în turneul de la Bari, unde a ocupat locul II.

Lipsa amănuntelor nu ne permite să facem aprecieri la adresa celorlalți spadasini, dar, oricum, parcă s-ar fi cuvenit ca ori **Al. Istrate**, ori **A. Pongrat** să se numere printre cei opt finaliști.

DINCOLO DE UN CLASAMENT FINAL

Finala la sabie a încheiat campionatul oferindu-ne o întrecere interesantă pînă la ultimul său episod și, în unele asalturi, chiar și în această parte, peste care au plutit umbrele suspiciunilor, de nedorit și mai ales de neconceput într-o întrecere care trebuie să desemneze pe cel mai bun sportiv al țării, să stabilească o ierarhie reală a valorilor.

Considerînd că rezultatele consemnate în foaia de arbitraj au doar o importanță statistică, vom face abstracție de ele. După părerea noastră — și a multor specialiști prezenți la competiție — protagoniștii au fost totuși (în ordinea alfabetică): **I. Budahazi, D. Irimiciuc** și **O. Vintilă**. Să sperăm, totuși, că noul campion **Gh. Culeca** se va strădui și va reuși să ne demontreze în viitoarele competiții (Turneul Prietenia și Jocurile Olimpice) că deține o valoare corespunzătoare nivelului la care se află situat după acest campionat.

Sebastian BONIFACIU